

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया येथील सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक चार

Jeff Pippenger
2025-12-07

क्रमांक चार

यशया अठ्ठावीसामध्ये “यरुशलेमेवर राज्य करणारे निंदक पुरुष” हे “एप्रैमचे मद्यपी” आणि “अभिमानाचा मुकुट” असे दर्शविले आहेत. “मुकुट” नेतृत्वाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि “अभिमान” सैतानी स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करतो.

मद्यपी लोकांचा उरलेल्या अवशेषाशी (“residue”) विरोधाभास दाखविला आहे; कारण उत्तरवर्षावाच्या काळात प्रभु त्याचे गौरवाचे “मुकुट” असणाऱ्या त्या अवशेषाला उभे करतो, जसे कूसावर त्याने “कृपेचे राज्य” स्थापित करून त्याच्या “गौरवाच्या राज्याचे” पूर्वरूप दर्शविले होते. कूसावरील कृपेचे राज्य हे रविवारच्या कायद्याच्या वेळी प्रकट होणाऱ्या गौरवाच्या राज्याचे पूर्वरूप आहे. उत्तरवर्षाव 9/11 रोजी आरंभ झाला, जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची आणि जिवंतांच्या न्यायाची सुरुवात झाली.

“मी पाहिले की सर्व गोष्टी त्यांच्या समोर उभ्या असलेल्या निकटवर्ती संकटाकडे तीव्रतेने पाहत आहेत आणि आपले विचार त्यांच्याकडे ताणून धरत आहेत. इस्राएलची पापे आधी न्यायासमोर आणली गेली पाहिजेत. प्रत्येक पाप पवित्रस्थानात कबूल केले गेले पाहिजे; मग कार्य पुढे सरकेल. हे आता झाले पाहिजे. संकटकाळातील अवशेषजन आक्रोश करतील, ‘माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू मला का टाकून दिलेस?’”

“शेवटचा पाऊस त्यांच्यावर येत आहे जे शुद्ध आहेत—तेव्हा सर्वजण तो पूर्वीप्रमाणे प्राप्त करतील.

“जेव्हा ते चार देवदूत सोडून देतील, तेव्हा ख्रिस्त आपले राज्य स्थापन करील. जे आपल्या परीने शक्य ते सर्व करीत आहेत, त्यांच्याशिवाय इतर कोणीही उत्तर पाऊस प्राप्त करणार नाही. ख्रिस्त आपल्याला सहाय्य करील. देवाच्या कृपेने, येशूच्या रक्ताद्वारे, सर्वजण विजयी होऊ शकतात. संपूर्ण स्वर्ग या कार्यात रस घेत आहे. देवदूतही रस घेत आहेत.” Spalding and Magan, 3.

प्रकटीकरणातील चार वारे यशयानेही पूर्ववाऱ्याच्या दिवशी थांबवून ठेवण्यात आलेल्या प्रचंड वाऱ्याप्रमाणे दर्शविले आहेत, जसे प्रकटीकरणातील संघर्षाचे चार वारे चार देवदूतांनी आवर घालून धरलेले आहेत. सिस्टर व्हाईट यांनी या चार वाऱ्यांची ओळख “तुटून सुटण्याचा प्रयत्न करणारा क्रोधित घोडा” अशी करून दिली आहे, जो “मृत्यू व विध्वंस” आणतो. हे चार वारे क्रमाक्रमाने सोडले जातात—प्रथम 9/11 पासून, त्यानंतर रविवारच्या कायद्याच्या वेळी मोठ्या प्रमाणात तीव्र केले जातात, आणि मग मानवी कृपाकाळ समाप्त झाल्यावर पूर्णपणे मोकळे सोडले जातात.

मुक्त आणि आवरलेले

सातवा कर्णा, जो तिसरा धिक्कारही आहे, आणि जो देवाच्या गूढाच्या समाप्तीची घोषणा करतो, तो 9/11 वेळी भविष्यसूचक रीतीने फुंकला गेला, जेव्हा इस्लामाला मुक्त करण्यात आले आणि नंतर 9/11 नंतर जॉर्ज डब्ल्यू. बुश यांच्याकडून भविष्यसूचक रीतीने आवर घातला गेला. इस्लामची जननी, हागार, इश्माएलची माता, ही आवर आणि मुक्तता यांचे प्रतीक आहे. साराने तिला अब्राहामाबरोबर संतानोत्पत्ती करण्यासाठी मुक्त केले; नंतर मत्सरामुळे साराने तिच्यावर आवर घातला, ज्यामुळे हागार पळून गेली, जोवर देवदूताने हागारला पळून जाण्यापासून आवर घातला नाही आणि तिला परत जाण्यास सांगितले नाही. इसहाकाच्या जन्मानंतर, हागार आणि सारा यांचा कलह चालूच राहिला, जोवर अब्राहामाने त्या दासीला हाकलून दिले नाही, आणि अशा प्रकारे तिच्यावर आणखी एक आवर लादला.

प्रकटीकरण अध्याय नऊ, वचन पंधरा येथील तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांच्या भविष्यवाणीच्या प्रारंभी इस्लामचे चार देवदूत सोडण्यात आले, आणि त्यानंतर ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी त्यांना आवर घालण्यात आला.

आणि सहाव्या देवदूताने तुतारी वाजविली, तेव्हा देवासमोर असलेल्या सोन्याच्या वेदीच्या चार शिंगांतून येणारा एक आवाज मी ऐकला. तो तुतारी असलेल्या सहाव्या देवदूतास म्हणाला, “महान युफ्रेटीस नदीजवळ बांधून ठेवलेले ते चार देवदूत सोडून दे.” आणि मनुष्यांच्या तृतीयांश लोकांना मारण्यासाठी जे चार देवदूत एका घटकेसाठी, एका दिवसासाठी, एका महिन्यासाठी आणि एका वर्षासाठी तयार ठेवले होते, ते सोडले गेले.
प्रकटीकरण १:१३-१५.

तिसऱ्या धिक्काराच्या इस्लामला 9/11 रोजी आक्रमण करण्यासाठी सोडण्यात आल्यानंतर, जॉर्ज डब्ल्यू. बुश यांनी दहशतवादाविरुद्ध आपले जागतिक युद्ध सुरू केले आणि इस्लामवर एक आवर घातला. इस्लामचे प्रतीक असलेल्या इश्माएलचा पहिला उल्लेख असा दर्शवितो की इश्माएलाची संतती प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्य त्यांच्याविरुद्ध असेल.

आणि परमेश्वराच्या दूताने तिला सांगितले, पाहा, तू गर्भवती आहेस, आणि तुला पुत्र होईल, व त्याचे नाव इश्माएल ठेवशील; कारण परमेश्वराने तुझ्या क्लेशाची दखल घेतली आहे. आणि तो रानटी मनुष्य होईल; त्याचा हात प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्याचा हात त्याच्याविरुद्ध असेल; आणि तो आपल्या सर्व बंधूंच्या समोर राहील. उत्पत्ति १६:११, १२.

इस्लाम ही जगाच्या शेवटीची ती शक्ति आहे, जिच्याविरुद्ध “प्रत्येक मनुष्याचा हात” असेल, आणि इस्लाम प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, जसे ते आज पूर्णपणे सिद्ध होत आहे. भविष्यवाणीच्या प्रतीक म्हणून इस्लामचे विशिष्ट कार्य म्हणजे जागतिक युद्ध घडवून आणणे होय. हा विषय एलियाह, योहान बाप्टिस्मा देणारा यांच्या कथेद्वारे निश्चित केला आहे आणि प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात “राष्ट्रांना संतापविणे” असे दर्शविला आहे.

“येथे उल्लेख केलेल्या ‘त्या संकटाच्या काळाची सुरुवात’ याचा अर्थ पीडा ओतल्या जाऊ लागतील त्या काळाशी नाही, तर त्या ओतल्या जाण्याच्या अगोदरच्या एका अल्प कालावधीशी आहे, जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानात आहे. त्या वेळी, तारणाचे कार्य समाप्तीकडे जात असताना, पृथ्वीवर संकट येऊ लागेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उत्तरकाळाचा पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या सन्निधीतून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात उभे राहण्यासाठी संतजन तयार होतील.” Early Writings, 85.

जेव्हा उत्तरवर्षाव पडत असतो त्या “दिवसांत,” दानिएलच्या पुस्तकात जसे दर्शविले आहे तसे ख्रिस्त आपल्या गौरवाच्या राज्याची स्थापना करतो.

आणि त्या राजांच्या दिवसांत स्वर्गाचा देव असे एक राज्य उभारील की जे कधीही नष्ट होणार नाही; आणि ते राज्य इतर लोकांच्या हाती सोडिले जाणार नाही, तर ते या सर्व राज्यांचे तुकडे तुकडे करून त्यांचा अंत करील, आणि ते सर्वकाळ उभे राहील. दानियेल 2:44.

ज्या “दिवसांत” ख्रिस्त आपल्या वैभवाच्या राज्याची स्थापना करतो, त्या वेळी ख्रिस्ताचे असलेले, त्याच्या वैभवाचा “किरीट” असलेले लोक, अभिमानाचा “किरीट” धारण करणाऱ्या मद्यपींशी विरोधात उभे केलेले आहेत. हबक्कूकची जी “दृष्टान्त” “पट्ट्यांवर” लिहून स्पष्ट करावयाची होती, ती अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत सत्यांच्या ऐतिहासिक साक्षीचे जिवंत चित्रण करते. हबक्कूकच्या साक्षीत, योएलच्या “अभिमान” किंवा “वैभव” या दोन वर्गांचे प्रतिनिधित्व अशा एका वर्गरूपाने केलेले आहे की जे—विश्वासाने नीतिमान ठरविले गेलेले आहेत किंवा जे—अभिमानाने उंचावले गेलेले आहेत. दुसऱ्या अध्यायातील चौथे वचन या दोन वर्गांना उद्देशून आहे, आणि ते फरीसी व जकातदार यांच्या प्रख्यात दृष्टान्ताशी समांतर आहेत. जकातदार नीतिमान ठरून घरी गेला, आणि फरीसीचा “जीव” “सरळ” नाही,

कारण तो “उंचावलेला” आहे.

पाहा, ज्याचा आत्मा गर्वाने फुगला आहे तो त्याच्यामध्ये सरळ नाही; परंतु नीतिमान आपल्या विश्वासाने जगेल. हबक्कूक २:४.

पुढील वचनात हबक्कूक ज्यांच्या अंतःकरणात गर्वाने उन्मत्तपणा आला आहे अशा वर्गाची ओळख मद्यपी म्हणून करून देतो; अशा रीतीने तो यशया आणि हबक्कूक यांतील मद्यपींना “गर्व” याच्याशी जोडतो.

हो, कारण तो द्राक्षारसामुळे अपराध करीतो; तो गर्विष्ठ मनुष्य आहे; तो स्वस्थ बसत नाही; तो आपल्या इच्छेचा विस्तार अधोलोकाप्रमाणे करीतो; तो मृत्यूसारखा आहे आणि तृप्त होऊ शकत नाही; तर तो सर्व राष्ट्रांना आपल्याकडे जमवितो आणि सर्व लोकांना आपल्याकडे एकवटितो. हबक्कूक २:५.

हे लक्षात ठेवण्यासारखे आहे की हबक्कूकमधील ही वचने केवळ मिलराइट इतिहासातच पूर्ण झाली नव्हती, तर त्यांची पूर्तता एलेन व्हाइट आणि अॅडव्हेटिझमच्या आरंभीच्या पायोनियर्स या दोघांच्याही विचारातील एक सामान्य विषय होती. मिलराइट इतिहासातील चौथ्या वचनात दर्शविलेल्या विश्वासाद्वारे जे नीतिमान ठरविले गेले, तेच ते लोक होते ज्यांनी पहिल्या निराशेच्या संकटात धीराने टिकून राहिले; आणि त्या संकटानेच विलंबकाळ तसेच बाबेलच्या पतनाची घोषणा करणाऱ्या दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या आगमनाला चिन्हांकित केले. मिलराइटांनी त्या परीक्षेच्या इतिहासात असे समजले की पूर्वीचे करारबद्ध लोक, जे ऐतिहासिकदृष्ट्या प्रोटेस्टंट होते, ते बाबेलच्या कन्या बनले होते. ते प्रोटेस्टंट सरदीसच्या मंडळीने दर्शविलेले प्रोटेस्टंट होते, जे एका करारबद्ध लोकांचे प्रतिनिधित्व करीत होते; कारण त्यांच्याकडे “नाव” होते—जे स्वभाव आणि करारसंबंध या दोन्हींचे प्रतीक आहे—परंतु ते मेलेले होते.

सार्दीसमधील मंडळीच्या दूताला लिही: ज्याच्या हाती देवाचे सात आत्मे आणि सात तारे आहेत, तो असे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये ठाऊक आहेत, की तू जिवंत आहेस असे तुझे नाव आहे, पण तू मेलेला आहेस. प्रकटीकरण ३:१.

१८४४ मधील परीक्षेची प्रक्रिया १९ एप्रिल रोजी सुरू झाली आणि त्यानंतर २२ ऑक्टोबर रोजी समाप्त झाली—त्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत जे अपयशी ठरले, ते गर्वाने उन्मत्त झाले; आणि जर आपण पाचव्या वचनानंतर येणारी वचने वाचली, तर मानवी गर्वाचे लक्षण तेथे पोपशाहीच्या उद्धृतपणाचे आणि आत्मोन्नतीचे उदाहरण देऊन स्पष्ट केलेले आहे. तिचा शेवट विसाव्या वचनात असा घोषित करण्यात येतो की, परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; सर्व पृथ्वीने त्याच्यासमोर शांत राहावे.

परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; सर्व पृथ्वीने त्याच्यासमोर शांत राहावे. हबक्कूक २:२०.

हबक्कूकाच्या दुसऱ्या अध्यायातील दुसरे वचन १९ एप्रिल १८४४ च्या पहिल्या निराशेची ओळख करून देते, आणि हा अध्याय विसाव्या वचनात समाप्त होतो, जे स्पष्टपणे २२ ऑक्टोबर १८४४ हा दिवस दर्शविते, जेव्हा प्रभु अचानक आपल्या मंदिरात आला.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी चार आगमने (ओळीवर ओळ)

“पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी ख्रिस्त आमचा महायाजक म्हणून परमपवित्र स्थानी येणे, जसे दानिएल ८:१४ मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्याचा पुत्र प्राचीन दिवसांच्या समोर येणे, जसे दानिएल ७:१३ मध्ये सादर केले आहे; आणि प्रभूचे आपल्या मंदिरात येणे, जसे मलाखीने पूर्वकथन केले आहे, ही सर्व एकाच घटनेची वर्णने आहेत; आणि हेच मत्तय २५ मधील दहा कुमारिकांच्या दृष्टान्तात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या विवाहाला येण्याद्वारेही दर्शविले आहे.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ४२६.

तिसरा व चौथा वचन दुसऱ्या वचनापासून विसाव्या वचनापर्यंतच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत उत्पन्न होणाऱ्या त्या दोन वर्गांची ओळख करून देतात, म्हणजेच १९ एप्रिल, १८४४ पासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंतच्या परीक्षेची प्रक्रिया. चौथ्या

वचनापासून एकोणिसाव्या वचनापर्यंत पोपसत्तेस उद्देशून भाष्य केलेले आहे; याला अपवाद म्हणजे चौदावे वचन, जे 9/11 येथे प्रकटीकरण अध्याय अठराच्या देवदूताच्या अवतरणानंतर येणाऱ्या इतिहासाला उद्देशून आहे.

कारण पृथ्वी परमेश्वराच्या गौरवाच्या ज्ञानाने परिपूर्ण होईल, जसे पाण्यांनी समुद्र व्यापलेला असतो. हबक्कूक २:१४.

मिलेराइट इतिहासातील दुसऱ्या देवदूताच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत उपासकांचे दोन वर्ग विकसित झाले आणि त्यानंतर २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या संकटसमयी प्रकट झाले. या उताऱ्यातील दुष्टांचे स्वरूप हे पोपसत्तेचे स्वरूप आहे, आणि त्या परीक्षेच्या काळात विश्वासू मिलेराइट लोक दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाशी सुसंगत अशी घोषणा करू लागले की, मिलेराइट संदेश नाकारल्यामुळे प्रोटेस्टंट चर्च रोमच्या कन्या बनल्या होत्या. १९ एप्रिलपासून सुरू होऊन २२ ऑक्टोबरला समाप्त झालेला जो वाद उभा राहिला, तो असा होता की ज्यामध्ये स्वभाव एकतर बाबेलच्या द्राक्षारसाचा गर्विष्ठ पानकर्ता—जसा बेलशस्सर होता—असा प्रकट झाला, किंवा बेलशस्सरापूर्वी दानिएलप्रमाणे आपल्या विश्वासाने न्याय्य ठरलेला असा प्रकट झाला. हाच तो वाद आहे ज्यामध्ये ते नाट्य उलगडते, जे जगाला तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाशी संबंधित अनंतकालिक वास्तवांकडे जागृत करते. मद्यपी विरुद्ध न्याय्य ठरलेला हा विरोधाभास त्या युक्तिवादाच्या संदर्भात मांडलेला आहे की जग या मुद्द्यांबाबत कसे प्रकाशित होते: “For the earth shall be filled with the knowledge of the glory of the Lord, as the waters cover the sea.” हे प्रकाशन 9/11 पासून सुरू झाले.

हबक्कूक अध्याय दोनमध्ये दर्शविलेल्या इतिहासाच्या समाप्तीला, प्रभू २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी अचानक आपल्या मंदिरात आला. त्याने असे दानिएल आठच्या चौदाव्या वचनात पाल्मोनी म्हणून मांडलेल्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीसाठी केले.

पाल्मोनी

बायबलनुसार दिनदर्शिकेतील सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, जो 1844 मध्ये दहाव्या महिन्याच्या बाविसाव्या दिवशी आला, हबक्कूक 2:20 पूर्ण झाले, आणि “220” हा प्रतीकात्मक अंक त्या ‘अध्याय व वचन’मध्ये दिसून येतो, जे स्वर्गीय पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताच्या कार्यातील व्यवस्थात्मक परिवर्तन ओळखून देतो. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची एक भविष्यसूचक वैशिष्ट्य अशी आहे की ते कोकन्यामागे तो जिथे जाईल तिथे जातात. ख्रिस्ताचे अनुसरण करणे म्हणजे त्याच्या वचनात त्याचे अनुसरण करणे होय.

त्याच्या वचनात, “220” ही संख्या प्रतीकात्मकरीत्या दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि त्या दिवशी ख्रिस्ताने आरंभ केलेले कार्य म्हणजे त्याच्या दैवीत्वाचा मानवत्वाशी संयोग करण्याचे कार्य होते. इ.स. 1844 मध्ये दहाव्या महिन्याच्या बाविसाव्या दिवशी, किंवा प्रतीकात्मकरीत्या बावीस गुणिले दहा म्हणजे “220” (22 X 10 = 220), किंवा असे म्हणता येईल की ज्या अगदी तारखेचे प्रतीकात्मक समतुल्य “220” असे आहे, त्या दिवशी ख्रिस्त पवित्र स्थानातून परमपवित्र स्थानात जाऊन शोधक न्यायाचा आरंभ करण्यासाठी हलला, तेव्हा हबक्कूक “2:20” पूर्ण झाले.

पाल्मोनी, तो अद्भुत संख्यादर्शक, ‘प्रश्न आणि उत्तर’ यामध्ये उभा आहे, जे अॅडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ आहे, आणि बहुतेक अॅडव्हेंटिस्टांना त्या सत्याची पूर्ण जाणीव नाही.

“अॅडव्हेंट विश्वासाचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ, इतर सर्वांपेक्षा विशेष रीतीने, ज्या वचनाने ठरला होता, ते हे उद्घोषण होते, ‘दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.’ [Daniel 8:14.]” The Great Controversy, 409.

दानियेल अध्याय आठ, वचने तेरा व चौदा, यांमध्ये तेराव्या वचनातील एका प्रश्नानंतर चौदाव्या वचनात उत्तर दिलेले आहे. हिब्रू शब्द ‘पाल्मोनी’ याचा तेराव्या वचनात “तो एक विशिष्ट संत” असा अनुवाद केला आहे, आणि ख्रिस्ताच्या

त्या विशिष्ट नावाचा अर्थ “अद्भुत गणनाकर्ता” किंवा “गुपितांचा गणनाकर्ता” असा होतो.

जेव्हा एलेन व्हाइट असे ओळखून सांगतात की चौदावे वचन हे अँडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ व पाया आहे, तेव्हा त्या या दोन वचनांच्या प्रश्न व उत्तरावर दैवी भर देतात; आणि त्या भरामुळे ख्रिस्त, अद्भुत संख्याकार म्हणून, हा प्राथमिक संदर्भबिंदू असलाच पाहिजे. सिस्टर व्हाइट यांनी कोणत्याही उताऱ्याचा मध्यवर्ती सत्य म्हणून ख्रिस्ताकडे पाहण्याचे महत्त्व वारंवार अधोरेखित केले, आणि तेराव्या व चौदाव्या वचनांत ख्रिस्ताचे प्रत्यक्ष प्रकट होणे दिसते—“तो एक विशिष्ट पवित्र,”—जो पाल्मोनी आहे.

जेव्हा १८६३ मध्ये अँडव्हेंटिझमने लेवीयविधान अध्याय २६ मधील “सात वेळा” नाकारल्या, तेव्हा त्यांनी पाल्मोनीकडे डोळेझाक केली; कारण त्या प्रश्न-उत्तराची भविष्यवाणीमूलक रचना मोशेच्या “सात वेळा” आणि दानियेलच्या “दोन हजार तीनशे दिवस” यांतील परस्परसंबंधावर आधारित आहे. मोशेच्या “सात वेळा,” म्हणजे दोन हजार पाचशे वीस वर्षे, आणि दानियेलच्या “दोन हजार तीनशे संध्याकाळी व सकाळी,” म्हणजे दोन हजार तीनशे वर्षे, यांतील भविष्यवाणीमूलक संबंध काळाद्वारे स्थापित होतो, ज्याचे प्रतिनिधित्व संख्यांनी केले जाते; आणि अद्भुत गणनाकर्ता त्या प्रश्न-उत्तराच्या अगदी केंद्रस्थानी आहे, जे अँडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ आहे. ज्यांनी कदाचित जोसेफसचे लेखन वाचले असेल, त्यांना देवाने निर्माण केलेल्या दोन विशेष गोष्टी ओळखून देणारे त्याचे तर्कसुसंगत युक्तिवाद आठवत असतील. एक म्हणजे इब्री भाषा, आणि दुसरी म्हणजे मोजता येण्याजोगा काळ, ज्यासाठी पुढे गणिताची आवश्यकता भासते.

तेराव्या वचनात “किती काळ?” असा प्रश्न विचारला आहे. त्या वचनात “केव्हा” असा प्रश्न विचारलेला नाही, तर “किती काळ?” असा विचारलेला आहे. प्रश्न कालावधीविषयी आहे (किती काळ?) की तो एखाद्या निश्चित समयबिंदूविषयी आहे (केव्हा?), हे योग्यरीत्या समजणे अत्यावश्यक आहे. चौदाव्या वचनातील प्रश्नाचे उत्तर हे किवा एखादा समयबिंदू दर्शविणारे आहे, किवा कालावधी दर्शविणारे आहे, आणि संभवतः दोन्हीही असू शकते; परंतु उत्तर काहीही असो, ते तेराव्या वचनातील प्रश्नाच्या संदर्भातच ठेवले पाहिजे. वचनाचे योग्य विभाजन करणे, म्हणजेच चौदाव्या वचनातील उत्तर योग्यरीत्या समजणे, यासाठी प्रश्नाच्या संदर्भाचे अचूक आकलन आवश्यक आहे. तो “केव्हा” आहे की “तेव्हा”?

एफ्रैमचे मद्यपी अस्पष्टपणे शिकवितात की चौदावा श्लोक एका विशिष्ट समयबिंदूची ओळख करून देत आहे, आणि तो समयबिंदू ते २२ ऑक्टोबर, १८४४ असा ठरवितात; आणि असे करताना ते बहुधा आपण आत्ताच The Great Controversy मधून उद्धृत केलेल्या उताऱ्याचा संदर्भ देत असतील; परंतु देवाचे वचन कधीही बदलत नाही आणि ते कधीही निष्फळ ठरत नाही. “किती काळ” हा प्रश्न कालावधी दर्शवितो, एखादा समयबिंदू नव्हे. २२ ऑक्टोबर, १८४४ या दिवशी तपासणी न्यायाचा कालखंड आरंभ झाला, आणि त्या कार्याशी निगडित सत्ये सनातन सुवार्तेचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि ती केवळ त्याच्या आरंभतारखेपेक्षा कितीतरी अधिक महत्त्वाची आहेत.

हिब्रू व्याकरण स्पष्ट आहे, आणि तोच समान अर्थ King James Version मध्ये अनुवादित करण्यात आला आहे. व्याकरण केवळ या प्रश्नाला कालावधीच्या संदर्भात स्पष्टपणे ठेवते असेच नव्हे, तर “किती काळ” हा प्रश्न बायबलमधील भविष्यवाणीतील एक प्रतीक आहे. अनेक साक्षींच्या आधारे हे दाखवून देता येते की, “किती काळ” हा प्रश्न एक प्रतीक म्हणून 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो. Palmoni आणि Joel यांच्याकडे पुन्हा वळण्यापूर्वी आपण प्रथम “किती काळ” या प्रतीकाचा विचार करू.

किती काळ? यशया सहा यशया अध्याय ६ मध्ये, आपण वाचतो की भविष्यवक्ता एका दर्शनात प्रभूला उंच व उन्नत सिंहासनावर बसलेला पाहतो. तो त्याच्या वैभवाचे दर्शन करतो आणि जाणीव होते की त्याला एक संदेश दिला जाणार आहे. तो हा संदेश स्वीकारण्यास संमती देतो आणि मग प्रभू त्याला हे वचन देतो: “जा, आणि या लोकांना सांग, ‘तुम्ही ऐकत राहाल, पण समजणार नाही; तुम्ही पाहत राहाल, पण जाणणार नाही.’ या लोकांचे हृदय स्थूल कर, त्यांच्या कानांना बोथट कर, आणि त्यांचे डोळे

मिटून टाक; नाहीतर ते आपल्या डोळ्यांनी पाहतील, आपल्या कानांनी ऐकतील, आपल्या हृदयाने समजतील, आणि परत फिरतील, आणि बरे होतील.” मग मी म्हणालो, “प्रभू, किती काळ?” आणि त्याने उत्तर दिले, “जोपर्यंत नगरं उजाड होऊन मनुष्यरहित होत नाहीत, घरे मनुष्याविना राहत नाहीत, आणि भूमी पूर्णपणे ओसाड होत नाही; आणि परमेश्वर मनुष्यांना दूर हटवित नाही, आणि देशाच्या मध्यभागी मोठा त्याग होत नाही.” (यशया ६:९-१२) म्हणून हा न्याय केवळ एका क्षणापुरता किंवा अल्पकाळापुरता नव्हता. हा दीर्घकाळ टिकणाऱ्या अंधत्वाविषयीचा होता. हा त्या लोकांवर येणाऱ्या न्यायाविषयी होता, जे ऐकत राहिले, पण समजले नाहीत; पाहत राहिले, पण जाणले नाहीत. हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की यशया अध्याय ६ मधील हे वचन नव्या करारात वारंवार उद्धृत केलेले आहे. येशू स्वतः हे वचन वापरतो. योहान याचा उल्लेख करतो. पौल याचा उल्लेख करतो. आणि प्रत्येक वेळी, ते इस्राएलच्या आत्मिक अंधत्वाचे स्पष्टीकरण देण्यासाठी वापरले जाते. त्यांनी मशीहाला पाहिले, त्याची कृत्ये ऐकली, त्याची चिन्हे पाहिली, आणि तरीही ओळखले नाही. याचा अर्थ हा नाही की देवाने कोणालाही तारण होऊ नये अशी इच्छा केली. तर याचा अर्थ असा आहे की एक न्यायनिश्चित अंधत्व होते, जे राष्ट्रावर आले, कारण त्यांनी वारंवार देवाच्या वचनाला नकार दिला होता. आणि हे अंधत्व किती काळ टिकणार होते? यशयाच्या मते, जोपर्यंत उजाडपणा येत नाही. जोपर्यंत देश निर्जन होत नाही. जोपर्यंत लोक विखुरले जात नाहीत. यामुळेच हा परिच्छेद इ.स. ७० मधील यरुशलेमच्या विनाशाशी इतका निकटचा संबंध राखतो. येशू जेव्हा दृष्टांतांत बोलतो, तेव्हा तो केवळ सामान्य नैतिक धडे देत नाही. तो यशया ६ च्या पार्श्वभूमीत बोलत आहे. तो श्रोत्यांना दर्शवित आहे की भविष्यसूचक नमुना पुन्हा कार्यरत झाला आहे. बाह्यतः धार्मिक असलेले अनेक जण राज्याचे रहस्य ग्रहण करणार नाहीत. ते ऐकतील, पण समजणार नाहीत. ते पाहतील, पण जाणणार नाहीत. आणि हा न्याय इतिहासात परिपक्व होत जाईल, जोपर्यंत करारभंग करणाऱ्या राष्ट्रावर संकट पूर्णत्वास येत नाही. तरीसुद्धा, यशया अध्याय ६ मध्ये आशेची एक झलक आहे. अध्यायाच्या शेवटी, भूमी ओसाड झाल्यानंतर आणि लोक दूर नेल्यानंतर, पवित्र बीज हा त्याचा खुंट असेल, असे आपल्याला सांगितले जाते. म्हणजेच, देवाने संपूर्णपणे लोकांचा नाश केला नव्हता. उरलेला अंश राहणार होता. या न्यायाच्या मध्येमध्येसुद्धा, देव आपल्या करारवचनांशी विश्वासू राहिल. म्हणून जेव्हा आपण येशूला दृष्टांतांच्या कारणाविषयी बोलताना पाहतो, तेव्हा हे केवळ शिक्षणपद्धतीविषयी नसते. ते न्यायकर्माविषयी असते. ते प्रकटीकरण आणि लपविणे यांविषयी असते. ते यशया ६ च्या नमुन्याच्या नव्याने प्रगटीकरणाविषयी असते—प्रथम इस्राएलमध्ये, आणि नंतर त्या सर्वांसाठी एक इशारा म्हणून, जे सत्य ऐकतात, परंतु त्यावर प्रतिसाद देत नाहीत.

यशया अध्याय सहा, वचन तीन मध्ये देवदूत असे घोषित करतात की संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या गौरवाने परिपूर्ण आहे.

आणि एक दुसऱ्याला मोठ्याने म्हणाला, “पवित्र, पवित्र, पवित्र, सेनाधीश परमेश्वर; संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने परिपूर्ण आहे.” यशया ६:३.

भगिनी व्हाइट प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या अवतरणाचा संबंध तिसऱ्या वचनातील देवदूतांशी जोडतात.

“जेव्हा ते [देवदूत] भविष्यकाळ पाहतात, की संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने परिपूर्ण होईल, तेव्हा विजयमय स्तुतीचे गीत एकमेकांकडून मधुर गानरचनेतून प्रतिध्वनित होते, ‘पवित्र, पवित्र, पवित्र, सेनाधीश परमेश्वर आहे.’”
Review and Herald, December 22, 1896.

यशया ९/११ येथे आहे आणि तो विचारतो, “किती काळ” त्याने ९/११ चा संदेश अशा लाओदीकेयी लोकांसमोर मांडत राहावे, जे पाहू वा ऐकू इच्छित नाहीत. त्याला सांगितले जाते की नगरांचा विध्वंस होईपर्यंत त्याने धैर्याने टिकून

राहिले पाहिजे; आणि नगरांचा हा विध्वंस रविवारी कायद्यापासून आरंभ होतो, जेव्हा राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो.

तेव्हा मी म्हणालो, प्रभु, किती काळ? आणि तो म्हणाला, जोपर्यंत नगरं रहिवाशियाय उजाड होत नाहीत, घरे मनुष्याविना होत नाहीत, आणि देश पूर्णपणे ओसाड होत नाही; आणि परमेश्वर मनुष्यांना फार दूर नेऊन टाकीत नाही, आणि देशाच्या मध्यभागी मोठे परित्याग होत नाही. तरीसुद्धा त्यात दहावा भाग राहिल, आणि तो पुन्हा परत येईल, व भक्षित केला जाईल; टेडल वृक्षाप्रमाणे आणि ओक वृक्षाप्रमाणे, ज्यांचा रस त्यांच्या पानगळीनंतरही त्यांच्यात राहतो; तसेच पवित्र बीज हेच त्याचे सार राहिल. यशया ६:११-१३.

9/11 येथे, जेव्हा पृथ्वी देवाच्या गौरवाने प्रकाशित झाली, तेव्हा यशयाला उत्तरवर्षावाचा संदेश सादर करण्यासाठी अभिषिक्त केले जाते, आणि तो विचारतो, "किती काळ" त्याने 9/11 चा संदेश अशा लोकांसमोर सादर करावयाचा आहे ज्यांची हृदये स्थूल झाली आहेत? उत्तर आहे, "जोपर्यंत" रविवाराचा कायदा येत नाही, जेव्हा "देशाच्या मध्यभागी मोठा त्याग" होईल. हा "मोठा त्याग" लाओदिकीय अडव्हेंटवादाद्वारे पूर्ण केला जातो, ज्याचे प्रतिनिधित्व यशया बावीसाव्या अध्यायात शेब्ना म्हणून करतो.

पाहा, परमेश्वर तुला प्रबळ बंदिवासात नेऊन टाकील, आणि तो निश्चितच तुला आच्छादित करील. तो तुला नक्कीच जोराने फिरवून चेंडूप्रमाणे एका विस्तीर्ण देशात फेकील; तेथे तू मरण पावशील, आणि तेथे तुझ्या वैभवाचे रथ तुझ्या स्वामीच्या घराण्याची लाज ठरतील. आणि मी तुला तुझ्या पदावरून हाकलून देईन, आणि तुझ्या स्थानावरून तो तुला खाली ओढील. यशया 22:17-19.

लाओदिकीय अडव्हेंटिझम रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी सत्याचा त्याग करते आणि तेथेच दानियेल अध्याय अकरा, वचन एकेचाळीस मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे ते "उध्वस्त" होतात.

तो त्या गौरवशाली देशातही प्रवेश करील, आणि अनेक देश उलथविले जातील; पण हे त्याच्या हातून सुटतील, म्हणजे एदोम, मोआब, आणि अम्मोनच्या संततीतील प्रमुख. दानियेल 11:41.

यशया जेव्हा "किती काळ" असे विचारतो, तेव्हा त्याला अडव्हेंटिझमसमोर हा संदेश रविवारच्या कायद्यापर्यंत मांडण्यास सांगितले जाते, जेव्हा दानिएल अकरा अध्याय एकेचाळीसाव्या वचनातील "पुष्कळ" लोक "पराभूत" केले जातील, जेव्हा ते शब्बाथ आणि देव यांचा त्याग करतील. त्यानंतर प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात दर्शविल्याप्रमाणे, जिथे बायबलमधील सर्व पुस्तके एकत्र येतात आणि समाप्त होतात, ते प्रभूच्या मुखातून वांतीसारखे बाहेर टाकले जातील; आणि जिथे यशया बावीस अध्यायातील शेब्ना "जोराने" "मोठ्या देशात चेंडूप्रमाणे" फेकला जातो, तसेच ते "दूर" "काढून टाकले" जातील.

त्या कालखंडात उरलेला अवशेष, ज्याचे प्रतिनिधित्व "दहावा भाग" (जो दशांश आहे) असे केलेले आहे, "परत येतो"; आणि या उताऱ्यात त्यांची तुलना अशा वृक्षांशी केली आहे, ज्यांच्यात पाने गळून पडल्यावरही "मूलतत्त्व" शिल्लक राहते. भविष्यवाणीतील प्रतीकात्मकतेत "पाने" हे बाह्य धर्मघोषणेचे प्रतिनिधित्व करतात. जेव्हा अडव्हेंटिझम रविवारच्या कायद्यापर्यंत येईल आणि देवाच्या सब्बाथच्या ऐवजी आठवड्याचा पहिला दिवस स्वीकारेल, तेव्हा ते आपल्या "धर्मघोषणेची" पाने गळून टाकतील आणि देवाच्या सातव्या-दिवशीच्या सब्बाथाचे पालन करीत असल्याचा दावा पुढे करणार नाहीत.

"अंजिराच्या झाडाला दिलेला शाप हा कृतीतून साकारलेला दृष्टांत होता. ख्रिस्ताच्या अगदी समोर आपली दिखाऊ पर्णराजी मिरवणारे ते निष्फळ झाड यहुदी राष्ट्रचे प्रतीक होते. तारणाऱ्याला आपल्या शिष्यांसमोर इस्राएलच्या विनाशाचे कारण आणि त्याची निश्चितता स्पष्ट करावयाची होती. या हेतूसाठी त्याने त्या झाडाला नैतिक गुणांनी युक्त केले आणि त्याला दैवी सत्याचा प्रकटकर्ता केले. यहुदी लोक इतर सर्व राष्ट्रांपासून वेगळे ठळकपणे उभे राहून देवाप्रती निष्ठा असल्याचा दावा करीत होते. त्यांना त्यांच्याकडून विशेष कृपा लाभली होती, आणि ते इतर सर्व लोकांपेक्षा आपण अधिक धर्मी आहोत असा दावा करीत होते. परंतु जगाच्या प्रेमाने आणि

लाभलोभाने ते भ्रष्ट झाले होते. ते आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगत होते, परंतु देवाच्या अपेक्षांविषयी ते अज्ञानी होते आणि दांभिकतेने परिपूर्ण होते. त्या निष्फळ झाडाप्रमाणेच त्यांनी आपल्या दिखाऊ फांद्या वर पसरविल्या होत्या, रूपाने दाट, डोळ्यांना सुंदर; पण त्यांनी “पानांशिवाय काहीही” उत्पन्न केले नाही. आपल्या भव्य मंदिरासह, पवित्र वेदिकांसह, मुकुटधारी याजकांसह आणि प्रभावशाली विधींसह यहूदी धर्म बाह्य रूपाने खरोखरच सुंदर दिसत होता, परंतु नम्रता, प्रेम आणि परोपकार यांचा अभाव होता.”

“अंजीरबागेतील सर्व झाडे फळांपासून वंचित होती; परंतु पर्णहीन झाडांनी कोणतीही अपेक्षा उत्पन्न केली नाही, आणि कोणतीही निराशाही निर्माण केली नाही. या झाडांद्वारे अन्यजातींचे प्रतिनिधित्व केले गेले होते. जसे यहूदी भक्तिभावापासून वंचित होते, तसेच तेही वंचित होते; परंतु त्यांनी देवाची सेवा करित असल्याचा दावा केलेला नव्हता. त्यांनी सद्गुणाचा बढाईखोर आव आणला नव्हता. ते देवाची कृत्ये आणि त्याचे मार्ग यांविषयी अंध होते. त्यांच्याकरिता अंजीरांचा काळ अद्याप आलेला नव्हता. ते अजूनही अशा दिवसाची वाट पाहत होते, जो त्यांच्याकरिता प्रकाश आणि आशा आणील. ज्या यहूदांनी देवाकडून अधिक मोठे आशीर्वाद प्राप्त केले होते, त्यांना या देणग्यांच्या दुरुपयोगाबद्दल जबाबदार धरले गेले. ज्या विशेषाधिकारांचा ते गर्वाने उल्लेख करित होते, त्यांमुळेच केवळ त्यांचा अपराध अधिक वाढला.” The Desire of Ages. 582, 583.

रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, देवाच्या करारातील लोक असल्याचा लौदिकीया अॅडव्हेंटिझमचा दावा नाहीसा होतो, कारण ते मृत्यूच्या कराराची खूण स्वीकारतात आणि जीवनाच्या कराराचा शिक्का नाकारतात. मग ते आपल्या केवळ बाह्य दाव्याची पाने झाडून टाकतात, आणि जे दृश्यात आणले जाते ते म्हणजे यशया याने प्रतिनिधित्व केलेला एक अवशेष; जो 9/11 येथे जुन्या मार्गाकडे “परतला”, आणि नंतर जेव्हा त्यांनी (यशया) आपला भ्रष्ट अनुभव ओळखला तेव्हा धुळीत नम्र करण्यात आले, आणि त्यानंतर वेदीवरून घेतलेल्या निखान्याने शुद्ध करण्यात आले. सिस्टर व्हाइट आम्हांस कळविताने की वेदीवरील निखारा शुद्धीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतो; परंतु शुद्धीकरण म्हणजे केवळ तेच आहे जे निखान्याने यशयाच्या ओठांना स्पर्श केल्याने साध्य होते.

“जळता निखारा हा शुद्धीकरणाचे प्रतीक आहे. तो ओठांना स्पर्श करील, तर त्यांच्यापासून एकही अशुद्ध शब्द बाहेर पडणार नाही. जळता निखारा हा प्रभूच्या सेवकांच्या प्रयत्नांच्या सामर्थ्याचे देखील प्रतीक आहे.” Review and Herald, October 16, 1888.

शेवटच्या दिवसांत पृथ्वीवर फेकले जाणारे वेदीवरील “निखारे” हे प्रकटीकरण अध्याय आठच्या पहिल्या पाच वचनांत सातवे आणि अंतिम शिक्के उघडले जाते तेव्हा पृथ्वीवर फेकले जाणारे निखारे आहेत. यशया, आणि म्हणूनच एक लाख चव्वेचाळीस हजार, त्यांच्या ओठांना निखारा स्पर्श केल्याने शुद्ध केले जातात; परंतु तो “निखारा” एक संदेश आहे. जेव्हा ते देवदूताच्या हातातून पुस्तक घेऊन ते खातात, तेव्हा तो त्यांच्या ओठांना स्पर्श करतो.

त्यांना तुझ्या सत्याद्वारे पवित्र कर; तुझे वचन सत्य आहे. योहान 17:17.

जे “परत येतात” आणि अवशेष (शेष) होतात, त्यांचे प्रतिनिधित्व ओक व टील वृक्षांद्वारे करण्यात आले आहे; आणि जसे ख्रिस्ताने “वृक्षास नैतिक गुणधर्मांनी युक्त केले, आणि त्याला दैवी सत्याचा प्रकटकर्ता केले,” तसेच यशयाच्या वृक्षांमध्ये “पदार्थ” द्वारे दर्शविल्याप्रमाणे तो “नैतिक गुणधर्म” त्यांच्या अंतःकरणात आहे. तो पदार्थ वृक्षांबरोबर राहतो, जरी केवळ बाह्य अंगीकाराची पाने असलेले लोक दूर टाकले जातात. “पवित्र बीज” हाच तो “पदार्थ” आहे, आणि ख्रिस्त भविष्यवाणीचे “पवित्र बीज” आहे. जे वृक्ष अवशेष म्हणून आणि यशया स्वतः सहाव्या अध्यायात दर्शविले गेले आहेत, ते मनुष्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि म्हणून मानवतेचे; आणि पवित्र बीज दैवीत्वाचे प्रतिनिधित्व करते. म्हणून, यशया सहा हा 9/11 पासून रविवाराच्या कायद्यापर्यंत अॅडव्हेंटिझमच्या शुद्धीकरणाची ओळख करून देतो, आणि यशया या भविष्यवाणीच्या इतिहासात जे तपशील योगदान करतो, ते सर्व त्याच्या “किती काळ” या प्रश्नाद्वारे दर्शविले गेले आहेत. यशयासाठी “किती काळ” या प्रश्नाचे उत्तर 9/11 पासून रविवाराच्या कायद्यापर्यंत असे होते.

किती काळ? 1840-1844

११ ऑगस्ट १८४० हा १/११ चा प्रतिरूप होता, आणि ११ ऑगस्ट १८४० पासून २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतच्या भविष्यसूचक इतिहासात एल्याह आणि येजेबेलच्या संदेष्ट्यांमधील कर्मेल पर्वतावरील संघर्ष घडून आला. अखेरीस बालाचे संदेष्टे खोटे संदेष्टे असल्याचे सिद्ध झाले आणि एल्याहने त्यांना ठार केले, परंतु त्या संघर्षाच्या अगदी प्रारंभी एल्याहने हा प्रश्न विचारला, “किती काळ” तुम्ही दोन मतांमध्ये लटपटत राहणार?

आणि एलियाह सर्व लोकांपाशी आला व म्हणाला, तुम्ही किती काळ दोन मतांमध्ये लटपटत राहणार? जर परमेश्वरच देव असेल, तर त्याचे अनुसरण करा; पण जर बाळ असेल, तर त्याचे अनुसरण करा. आणि लोकांनी त्याला एक शब्दही उत्तर दिले नाही. मग एलियाह लोकांना म्हणाला, मी, हो मीच एकटाच, परमेश्वराचा संदेष्टा उरलो आहे; पण बाळाचे संदेष्टे चारशे पन्नास पुरुष आहेत. १ राजे १८:२१, २२.

एलियाह ११ ऑगस्ट, १८४० येथे आहे; त्या पिढीला विचारत आहे की मिलराइट संदेश खरा आहे की तो खोटा? तो लाओदीकियाला दिलेला आणखी एक संदेश आहे, जसा यशया ६ होता.

“विल्यम मिलर यांनी प्रचार केलेले सत्य स्वीकारण्यास हजारो लोक प्रवृत्त झाले, आणि संदेश घोषित करण्यासाठी एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने युक्त देवाचे सेवक उभे करण्यात आले. येशूचा अग्रदूत असलेल्या योहानाप्रमाणे, हा गंभीर संदेश प्रचार करणाऱ्यांना कुऱ्हाड झाडाच्या मुळाशी ठेवावी, आणि लोकांनी पश्चात्तापास योग्य अशी फळे उत्पन्न करावी, असे आवाहन करणे भाग पडले. त्यांची साक्ष चर्चाना जागृत करण्यासाठी, त्यांच्यावर प्रभावी परिणाम घडविण्यासाठी, आणि त्यांचा खरा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी अनुकूल होती. आणि येणाऱ्या क्रोधापासून पळून जाण्याची गंभीर चेतावणी जेव्हा ध्वनित झाली, तेव्हा चर्चाशी संलग्न असलेल्या अनेकांनी तो आरोग्यदायी संदेश स्वीकारला; त्यांनी आपली अधःपते पाहिली, आणि पश्चात्तापाच्या कडू अश्रूंनी व आत्म्याच्या खोल वेदनेने, देवापुढे स्वतःला नम्र केले. आणि देवाचा आत्मा त्यांच्यावर विसावला तेव्हा, त्यांनी हा पुकारा ध्वनित करण्यास साहाय्य केले, ‘देवाचे भय बाळगा, आणि त्याला गौरव द्या; कारण त्याच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे.’” Early Writings, 233.

१८४० ते १८४४ या परीक्षेच्या इतिहासात, एलियाच्या संदेशास नाकारणारे प्रोटेस्टंट रोमच्या कन्या झाले आणि त्यांनी प्रोटेस्टंटवादाचे आवरण मिलेराइट अॅडव्हेंटिझमकडे समर्पित केले. यशया आणि एलिया यांच्या साहाय्याने, आपल्याकडे असे दोन साक्षीदार आहेत जे या तथ्याची साक्ष देतात की “किती काळ” हा प्रश्न त्या इतिहासाचे प्रतीक आहे जो 9/11 पासून आरंभ होतो आणि Sunday law येथे समाप्त होतो. मिलेराइट इतिहासात ११ ऑगस्ट, १८४० हे 9/11 शी अनुरूप आहे, आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ हे Sunday law शी अनुरूप आहे. जेव्हा अग्नी स्वर्गातून खाली उतरला आणि एलियाच्या अर्पणास भस्मसात केले, तेव्हा बारा दगड सर्व अर्पणासह प्रकाशित झाले; अशा रीतीने एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे प्रकाशित दगड म्हणून दर्शविलेल्या निशाणाप्रमाणे चिन्हांकित झाले. त्यानंतर खोटे संदेष्टे एलियाने ठार केले, जसे United States हा खोटा संदेष्टा Sunday law येथे सहावे राज्य म्हणून संहारला जातो.

यशया सहावा अध्याय 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत देवाच्या लोकांमध्ये होणाऱ्या कसोटी, शुद्धीकरण आणि पवित्रीकरणाच्या प्रक्रियेवर भर देतो. एलिया देवाच्या लोकांच्या लाओदिकीय वृत्तीला संबोधित करीत आहे, परंतु त्याचबरोबर खरा आणि खोटा संदेष्टा यांमधील, आणि परिणामी खरा किंवा खोटा संदेश यांमधील भेदाचे पुरावेही प्रदान करीत आहे. म्हणून, 11 ऑगस्ट, 1840 पासून सुरू होऊन 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी समाप्त होत, सार्दीसच्या कालखंडातील प्रोटेस्टंटंवर एक भविष्यवाणीजन्म कसोटी आणली गेली; आणि जसे कर्मेल पर्वतावरील अग्नीने दोन वर्गामध्ये विभागणी निर्माण केली, तसेच 1844 मध्ये दोन वर्ग प्रकट झाले. या कसोटीच्या प्रक्रियेतला एक वर्ग लवकरच “माजी” करारातील लोक होणार होता, आणि दुसरा वर्ग मिलराइट अॅडव्हेंटिझम होता, ज्याच्याशी देव 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी करारात प्रवेश करणार होता. कसोटी व विभागणीचा हा कालखंड द्राक्षमळ्याच्या कथेसारखा आहे, कारण ज्या बिंदूवर मिलराइट अॅडव्हेंटिझम खरा संदेष्टा असल्याचे दर्शविण्यात आले, त्याच बिंदूवर सार्दीय प्रोटेस्टंटवादाने धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद म्हणून आपली भूमिका पूर्ण करण्यास आरंभ केला. जसे बाळाचे संदेष्टे खोटे असल्याचे उघड झाले, तसेच माजी करारातील लोकही उघड झाले आणि नंतर मिलराइटांनी त्यांची रोमची कन्या

म्हणून ओळख पटवली. कर्मेल पर्वताची कथा, तसेच मिलराइटांच्या काळात त्या इतिहासाची झालेली पूर्तता, यश्या सहाव्यास दुसरा साक्षी पुरविते की “किती काळ” हा प्रश्न 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या कालावधीचे प्रतीक आहे.

“अब्राहाम, इसहाक आणि इस्राएल यांचा प्रभू देव,’ संदेष्टा विनवितो, ‘आज या दिवशी हे ज्ञात होऊ दे की तू इस्राएलमध्ये देव आहेस, आणि मी तुझा सेवक आहे, आणि मी या सर्व गोष्टी तुझ्या वचनाप्रमाणे केल्या आहेत. हे परमेश्वरा, मला ऐक, मला ऐक, म्हणजे या लोकांना कळेल की तूच परमेश्वर देव आहेस, आणि तू त्यांच्या हृदयाला पुन्हा मागे वळविले आहेस.’”

“त्याच्या गंभीरतेच्या दडपणाने भारलेली अशी एक शांतता सर्वांवर पसरली आहे. बाळाचे याजक भयाने थरथर कापत आहेत. आपल्या अपराधाची जाणीव असल्यामुळे, ते त्वरित दंडाची अपेक्षा करीत आहेत.

एलियाची प्रार्थना संपताच, ताबडतोब अग्नीच्या ज्वाला, तेजस्वी वीजचमकांसारख्या, उभारलेल्या वेदीवर स्वर्गातून उतरतात; त्या अर्पण भस्मसात करतात, खंदकातील पाणी शोषून घेतात, आणि वेदीचे दगडसुद्धा भस्म करून टाकतात. त्या ज्वालांचे प्रखर तेज पर्वत उजळून टाकते आणि जनसमुदायाचे डोळे दिपवून टाकते. खालील दऱ्यांमध्ये, जिथे पुष्कळ लोक वर असणाऱ्यांच्या हालचाली उत्कंठित तणावाने पाहत आहेत, तेथे अग्नीचे अवतरण स्पष्ट दिसते, आणि ते दृश्य पाहून सर्वजण आश्चर्यचकित होतात. ते त्या अग्निस्तंभासारखे दिसते, ज्याने लाल समुद्राजवळ इस्राएलच्या संततीला मिसरी सैन्यापासून वेगळे केले होते.

“पर्वतावरचे लोक अदृश्य देवासमोर भयमिश्रित आदराने साष्टांग दंडवत करतात. स्वर्गातून पाठविलेल्या त्या अग्नीवर ते पुढे नजर ठेवण्याचे धाडस करीत नाहीत. त्यांना भीती वाटते की ते स्वतःच भस्मसात होतील; आणि एलीयाचा देव हाच त्यांच्या पितरांचा देव आहे, ज्याच्याप्रती निष्ठा बाळगणे हे त्यांचे कर्तव्य आहे, याची खात्री पटल्यामुळे ते सर्वजण एका स्वराने उद्गारतात, ‘परमेश्वर हाच देव आहे; परमेश्वर हाच देव आहे.’ तो उद्गार विलक्षण स्पष्टतेने पर्वतभर दुमदुमतो आणि खालील मैदानात प्रतिध्वनित होतो. शेवटी इस्राएल जागृत झाला आहे, फसवणुकीतून मुक्त झाला आहे, पश्चात्तापी झाला आहे. शेवटी लोकांना दिसते की त्यांनी देवाचा किती मोठा अपमान केला आहे. खऱ्या देवाने अपेक्षित केलेल्या विवेकी सेवेशी तुलना करता, बालाच्या उपासनेचे स्वरूप पूर्णपणे उघड झाले आहे. लोकांना हे जाणवते की त्यांनी त्याच्या नावाची कबुली देईपर्यंत दव आणि पाऊस रोखून धरण्यात देवाचा न्याय आणि दया प्रकट झाली आहे. आता ते मान्य करण्यास तयार आहेत की एलीयाचा देव प्रत्येक मूर्तीपेक्षा श्रेष्ठ आहे.” प्रॉफेट्स अँड किंग्ज, 153.

किती काळ? मोशे

“किती काळ” हा प्रतीकात्मक प्रश्न भविष्यवाणीच्या वचनात प्रथमच मोशेच्या काळात मिसरदेशीयांवर आलेल्या आठव्या पीडेमध्ये उपस्थित केला जातो. आठवी पीडा म्हणजे “टोळधाड” (इस्लामचे एक प्रतीक) जी “पूर्वेकडील वाऱ्याद्वारे” (इस्लामचे एक प्रतीक) आणली जाते.

मग मोशे आणि अहरोन फारोहाकडे गेले आणि त्याला म्हणाले, “हिब्रू लोकांचा परमेश्वर देव असे म्हणतो, ‘तू माझ्यापुढे स्वतःला नम्र करण्यास किती काळ नकार देशील? माझ्या लोकांना जाऊ दे, म्हणजे ते माझी सेवा करतील. नाहीतर, जर तू माझ्या लोकांना जाऊ देण्यास नकार दिलास, तर पाहा, उद्या मी तुझ्या देशात टोळ आणीन; आणि ते पृथ्वीचा पृष्ठभाग असा झाकून टाकतील की पृथ्वी दिसणारही नाही; आणि गारपीटीतून वाचलेले जे काही अवशेष तुमच्यासाठी उरले आहेत ते ते खातील, आणि शेतातून तुमच्यासाठी वाढणारे प्रत्येक झाड ते खातील; आणि ते तुझी घरे, तुझ्या सर्व सेवकांची घरे, आणि सर्व मिसरी लोकांची घरे भरून टाकतील; असे दृश्य तुझ्या पितरांनी किंवा तुझ्या पितरांच्या पितरांनी, ते पृथ्वीवर आले त्या दिवसापासून आजच्या दिवसापर्यंत, कधीही पाहिलेले नाही.’” आणि तो वळला व फारोहापुढून निघून गेला.

तेव्हा फारोच्या सेवकांनी त्यास म्हटले, “हा मनुष्य आमच्यासाठी किती काळ सापळा ठरणार? त्या लोकांना जाऊ द्या, म्हणजे ते परमेश्वर आपल्या देवाची सेवा करतील; इजिप्त नाश पावले आहे हे तुला अजून कळले नाही

काय?"

आणि मोशे व अहरोन यांना पुन्हा फरोहाकडे आणण्यात आले; आणि त्याने त्यांना म्हटले, जा, तुमच्या परमेश्वर देवाची सेवा करा; पण जाणारे कोण कोण आहेत?

मग मोशे म्हणाला, आम्ही आमच्या तरुणांसह व वृद्धांसह, आमच्या मुलांबरोबर व आमच्या मुलींबरोबर, तसेच आमच्या मेंढ्यांच्या कळपांसह व आमच्या गुराढोरांसह जाऊ; कारण आम्हांस परमेश्वरासाठी उत्सव पाळावयाचा आहे.

तो त्याने त्यांना म्हटले, "परमेश्वर तुमच्याबरोबर तसाच असो, जसा मी तुम्हाला आणि तुमच्या लेकरांना जाऊ देईन; सावध राहा, कारण तुमच्यासमोर अनिष्ट आहे. तसे नाही; आता तुम्ही पुरुषच जा आणि परमेश्वराची सेवा करा; कारण तुम्ही हेच इच्छिले होते." आणि त्यांना फरोहाच्या समक्षे तून हाकलून देण्यात आले.

मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, "मिसर देशावर टोळ येण्यासाठी तू आपला हात मिसर देशावर पसर, म्हणजे ते मिसर देशावर चढून येतील आणि गारपीटीने जे काही उरले आहे ते देशातील प्रत्येक वनस्पती खातील." तेव्हा मोशेने मिसर देशावर आपली काठी पुढे केली; आणि परमेश्वराने त्या सर्व दिवसभर आणि सर्व रात्री देशावर पूर्वेकडील वारा आणला; आणि सकाळ झाली तेव्हा त्या पूर्वेकडील वाऱ्याने टोळ आणले. आणि ते टोळ मिसरच्या सर्व देशावर चढून आले आणि मिसरच्या सर्व सीमांत प्रदेशांत उतरले; ते अतिशय भयंकर होते; त्यांच्या आधी त्यांच्यासारखे असे टोळ कधी झाले नव्हते, आणि त्यांच्या नंतरही तसे होणार नाहीत. कारण त्यांनी संपूर्ण पृथ्वीचा पृष्ठभाग असा झाकून टाकला की देश अंधकारमय झाला; आणि त्यांनी देशातील प्रत्येक वनस्पती, तसेच गारपीटीने उरलेली झाडांची सर्व फळे खाऊन टाकली; आणि मिसरच्या सर्व देशात झाडांवर किंवा शेतातील वनस्पतींत एकही हिरवी वस्तू उरली नाही.

तेव्हा फारोने मोशे व अहरोन यांना घाईघाईने बोलावून घेतले; आणि तो म्हणाला, "मी तुमचा देव परमेश्वर आणि तुमच्याविरुद्ध पाप केले आहे. म्हणून आता, विनवितो, यावेळीच फक्त माझे हे पाप क्षमा कर; आणि तुमचा देव परमेश्वर याची विनवणी कर, की तो माझ्यापासून हा मृत्यूच फक्त दूर करील." मग तो फारोकडून बाहेर गेला आणि परमेश्वराची विनवणी केली. तेव्हा परमेश्वराने अतिशय प्रबळ पश्चिमेकडील वारा आणला; त्याने टोळ दूर नेऊन त्यांना लाल समुद्रात टाकून दिले; मिसर देशाच्या सर्व सीमांत एकही टोळ उरला नाही. निर्गम 10:3-19.

प्रथम "इब्री लोकांचा परमेश्वर देव" असा विचारतो, "माझ्यासमोर स्वतःला नम्र करावयास तू किती काळ नकार देशील?" आणि त्यानंतर फारोचे सेवक पुन्हा फारोस विचारतात, "हा मनुष्य आमच्यासाठी किती काळ सापळा ठरणार?" हा प्रश्न आठव्या पीडेच्या वेळी विचारला जातो, जी अनेक कारणांमुळे 9/11 शी अनुरूप ठरते. दहावी पीडा म्हणजे पहिलावनांचा वध, जी क्रूसाशी अनुरूप ठरते, आणि तिच्यानंतर लाल समुद्राजवळील निराशा येते; प्रेरणा या निराशेला क्रूसावरील शिष्यांच्या निराशेशी अनुरूप ठरवते, आणि ती 1844 मधील मिलरवार्दीच्या महान निराशेशी अनुरूप ठरते. हे तीन साक्षीदार सर्वच रविवारच्या कायद्याशी अनुरूप ठरतात. दहावी पीडा ही रविवारचा कायदा आहे, आणि तिच्या दोन पीडा आधी आठव्या पीडेने "टोळ" "पूर्ववाऱ्यावर" आणले. त्या "टोळांनी" संपूर्ण पृथ्वी व्यापून टाकली, जसे इस्लाम आज सक्तीच्या स्थलांतराद्वारे आपला अंधार पसरवून संपूर्ण जग हादरवीत आहे. "वाळवंटी टोळ" याचे लॅटिन नाव "locusta migratoria" असे आहे, जे स्थलांतराद्वारे इस्लामच्या प्रसाराचे प्रतिनिधित्व करते; नैसर्गिक जगात याचे प्रतिरूप स्थलांतर म्हणून दर्शविले गेले आहे.

नववी पीडा अशी होती की ती स्पर्शाने जाणवणारा अंधार होता.

मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, "आकाशाकडे आपला हात लांब कर, म्हणजे मिसर देशावर अंधकार येईल, असा अंधकार की तो स्पर्शानेही जाणवेल." तेव्हा मोशेने आपला हात आकाशाकडे लांब केला; आणि तीन दिवस सर्व मिसर देशात घनदाट अंधकार पसरला. तीन दिवस ते एकमेकांना पाहू शकले नाहीत, आणि कोणीही आपल्या जागेवरून उठला नाही; पण इस्राएलाच्या सर्व संततीच्या निवासस्थानी प्रकाश होता. निर्गम 10:21-23.

कर्मल पर्वत व एलियाह यांच्या द्वारे दर्शविलेल्या “किती काळ” या प्रतीकात्मकतेत, स्वर्गातून अग्नी उतरतो तेव्हा प्रकट होणारा एक भेद दिसून येतो. एलियाहचा देव ते करतो जे बाल करू शकत नाही. मिलराइट इतिहासात हा भेद पतित सार्दीयन प्रोटेस्टंटवाद आणि मिलराइट ॲडव्हेंटिझम यांच्यामध्ये करण्यात आला. मोशेच्या बाबतीत हा भेद अंधार किंवा प्रकाश असा होता. इब्री लोकांच्या घरांत प्रकाश होता. यशया पुढे आपल्याला कळवितो की, ज्यांच्याकडे मोशेच्या रेषेत प्रकाश नाही, जे एलियाहद्वारे नाश पावणारेही आहेत, आणि जे मिलराइट काळात प्रोटेस्टंटवादाचा अंगरखा गमावतात, ते असे एक “लोक” आहेत की जे “खरोखर ऐकतात, परंतु समजत नाहीत; आणि खरोखर पाहतात,” “परंतु जाणत नाहीत.” मग या लोकांविषयी एक उच्चार केला जातो, ज्यात असे म्हटले आहे, “या लोकांचे हृदय स्थूल कर, आणि त्यांचे कान जड कर, आणि त्यांचे डोळे मिटून टाक; नाहीतर ते आपल्या डोळ्यांनी पाहतील, आणि आपल्या कानांनी ऐकतील, आणि आपल्या हृदयाने समजतील, आणि वळतील, आणि बरे होतील.”

कार्य करण्यास तयार असला, तरी जे ऐकणार नाहीत अशांना प्रचार करण्याच्या नेमणुकीने भारावून गेलेला यशया “मग म्हणाला,” “प्रभु, किती काळ?”

मिसराच्या दहा पीडांपैकी शेवटच्या तीन पीडा 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या तीन पायऱ्यांची साक्ष देतात. 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी पहिल्या देवदूताचा संदेश सामर्थ्यवान करण्यात आला, आणि 19 एप्रिल, 1844 रोजी दुसरा देवदूत आला व 12-17 ऑगस्ट रोजी झालेल्या Exeter Camp Meeting येथे त्याला सामर्थ्य प्रदान करण्यात आले, आणि तिसरा देवदूत 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी आला. तिसरा देवदूत रविवारच्या कायद्याशी अनुरूप ठरतो, आणि म्हणून तो तीन-पायरी प्रक्रियेची ओळख करून देतो; कारण पहिला आणि दुसरा नसताना तिसरा असू शकत नाही.

“पहिला व दुसरा संदेश १८४३ आणि १८४४ मध्ये देण्यात आले, आणि आपण आता तिसऱ्या संदेशाच्या घोषणेअंतर्गत आहोत; परंतु हे तिन्ही संदेश अद्यापही घोषित केले जाणे आवश्यक आहे. सत्याचा शोध घेणाऱ्यांना ते पुन्हा सांगितले जावेत, हे आजही पूर्वीइतकेच अत्यावश्यक आहे. लेखणीने व वाणीने आपण ही घोषणा निनादित करावयाची आहे, त्यांच्या क्रमाचे आणि ज्या भविष्यवाण्या आपल्याला तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशापर्यंत आणतात त्यांचा उपयोग स्पष्ट करून. पहिल्या व दुसऱ्याविना तिसरा असू शकत नाही. हे संदेश आपण जगाला प्रकाशनांद्वारे, प्रवचनांद्वारे द्यावयाचे आहेत, भविष्यसूचक इतिहासाच्या प्रवाहात ज्या गोष्टी घडून गेल्या आहेत आणि ज्या घडणार आहेत त्या दाखवून.” Selected Messages, book 2, 104, 105.

मिसरवरील दहावी पीडा प्रेरणेद्वारे कृसाशी आणि त्याच्याशी संबंधित पुढील निराशेशी संरेखित करण्यात आली आहे. म्हणून दहावी पीडा हा तिसरा संदेश आहे, ज्याच्या अगोदर भविष्यवाणीच्या आवश्यकतेनुसार पहिला आणि दुसरा संदेश येणे आवश्यक आहे. 9/11 येथे परमेश्वराने फिरऔनाला विचारले, “किती दिवस,” आणि त्यानंतर लगेचच फिरऔनाच्या सेवकांनीही विचारले, “किती दिवस.” मोशेने देवाचा “किती दिवस” हा प्रश्न फिरऔनापर्यंत पोहोचविल्यानंतर, आणि सेवक मोशेचा तोच प्रश्न फिरऔनाला पुन्हा विचारण्याच्या अगदी आधी, मोशे एका वळणबिंदूची नोंद करतो: “तो वळला आणि फिरऔनापासून बाहेर गेला.” निर्गम 10:6.

९/११ हा एक भविष्यसूचक वळणबिंदू होता; याचे प्रतिरूप तेव्हा प्रगट झाले, जेव्हा मोशेने पूर्वकडील वाऱ्यावर आलेल्या टोळधाडीची पीडा आणली.

“राष्ट्रांच्या आणि मंडळींच्या इतिहासात असे काही कालखंड असतात की जे निर्णायक वळणबिंदू ठरतात. देवाच्या दैवी व्यवस्थेत, जेव्हा हे विविध संकटकाल येतात, तेव्हा त्या काळासाठीचा प्रकाश दिला जातो.” Bible Echo, August 26, 1895.

पुढील पीडेमुळे तुम्ही कोणत्या वर्गात होता यानुसार अंधार किंवा प्रकाश उत्पन्न झाला. 9/11 हे “राष्ट्रांच्या आणि मंडळींच्या इतिहासातील एक वळणबिंदू” होते. त्या टप्प्यावर देवाच्या लोकांना परत येऊन जुन्या मार्गात चालण्याचे आवाहन करण्यात आले, परंतु त्यांनी त्यांत चालण्यास नकार दिला आणि रणशिंगाच्या आवाजाकडे कान दिला नाही. एलियाहनंतर अंधार आणि प्रकाश यांमधील एक विभाजन साध्य झाले, आणि मोशेने विचारले, “किती काळ?” पुढे

ती त्या उताऱ्यात असेही म्हणते:

“राष्ट्रांच्या आणि मंडळींच्या इतिहासात असे काही कालखंड असतात जे निर्णायक वळणबिंदू ठरतात. देवाच्या दैवी व्यवस्थेनुसार, जेव्हा हे विविध संकटकाल येतात, तेव्हा त्या वेळेसाठीचा प्रकाश दिला जातो. तो स्वीकारला गेला, तर आध्यात्मिक प्रगती होते; तो नाकारला गेला, तर आध्यात्मिक अधोगती आणि विश्वासभंग त्यानंतर येतो.” Bible Echo, August 26, 1895.

पुढील लेखात आपण “किती काळ” या विषयाचा पुढे विचार करू.

“मे, 1842 मध्ये, मॅसेच्युसेट्स राज्यातील बॉस्टन येथे एक सर्वसाधारण परिषद बोलाविण्यात आली. या सभेच्या आरंभी, हॅव्हरहिलचे बंधू चार्ल्स फिच आणि अपोलॉस हेल यांनी, त्यांनी कापडावर रंगविलेल्या दानिएल आणि योहान यांच्या चित्रात्मक भविष्यवाण्या, त्यांतील भविष्यसूचक संख्या आणि त्यांची पूर्तता दर्शवून, सादर केल्या. बंधू फिच यांनी परिषदेसमोर आपल्या तक्त्यावरून स्पष्टीकरण देताना म्हटले की, या भविष्यवाण्यांचा अभ्यास करत असता, येथे सादर केल्याप्रमाणे जर तो अशा प्रकारची काही गोष्ट तयार करू शकला, तर हा विषय अधिक सुलभ होईल आणि श्रोत्यांसमोर तो मांडणे त्याला अधिक सोपे जाईल. आमच्या मार्गावर येथे अधिक प्रकाश लाभला. हे बंधू तेच करित होते जे प्रभुने 2,468 वर्षांपूर्वी हबक्कुकाला त्याच्या दर्शनात दाखविले होते, असे म्हणत, ‘दर्शन लिहून ठेव, आणि ते पाट्यांवर स्पष्ट लिही, म्हणजे जो ते वाचील तो धावत जाईल. कारण हे दर्शन नेमलेल्या काळासाठी आहे.’ हबक्कुक 2:2.”

“या विषयावर काही चर्चा झाल्यानंतर, याच्यासारख्या तीनशे प्रती लिथोग्राफ करून तयार कराव्यात, असा ठराव एकमताने संमत करण्यात आला, आणि तो लवकरच पूर्ण करण्यात आला. त्यांना ‘४३ चे चार्ट’ असे म्हटले जाई. ही एक अत्यंत महत्त्वाची परिषद होती.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

“मी पाहिले आहे की १८४३ चा तक्ता प्रभूच्या हाताने मार्गदर्शित करण्यात आला होता, आणि त्यात बदल करू नये; की आकडे जसे त्याला हवे होते तसेच होते; की त्याचा हात त्यावर होता आणि काही आकड्यांतील एक चूक लपवून ठेवत होता, जेणेकरून त्याचा हात दूर केला जाईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकले नाही.” Early Writings, 74.

“‘मूळ विश्वासा’वर उभे असताना, दुसऱ्या आगमनाविषयी प्रवचन करणारे व्याख्याते आणि नियतकालिके यांची ही एकमुखी साक्ष होती की, त्या तक्त्याचे प्रकाशन हे हबक्कुक 2:2, 3 याच्या परिपूर्तीचे होते. जर तो तक्ता भविष्यवाणीचा विषय होता (आणि जे त्यास नाकारतात ते मूळ विश्वास सोडून जातात), तर यावरून हे निष्पन्न होते की, इ.स.पूर्व 457 हेच 2300 दिवसांची गणना सुरू करण्याचे वर्ष होते. ‘दर्शन’ ‘उशीर करील,’ किंवा विलंबाचा एक काळ असावा, ज्यामध्ये कुमारिकांचा समूह काळाच्या या महान विषयावर सुस्तावेल व झोपी जाईल, आणि त्यानंतर मध्यरात्रीच्या घोषणेने त्यांना जागे केले जाईल, यासाठी 1843 हेच पहिले प्रकाशित केलेले समय असणे आवश्यक होते.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.